

نظر دیگران و رفتار ما

سیدمصطفی‌هاشمی‌طبا

در برنامه «به وقت ایران» که به نظر می‌رسد یکی از برنامه‌های تحلیلی رسانه ملی باشد و نوعا گفت‌وگویی است که به بسیاری از مسائل روز سیاسی و نظامی اشاره می‌کند، یکی از مجریان در مورد دو مطلب در نشریه اکونومیست که یکی قبل از تجاوز آمریکا و دیگری در روزهای اخیر درج شده است، اظهارنظر کرد.

در مطلب اول، به همراه روی جلد اکونومیست که نشان می‌داد یک موشک پرچم جمهوری اسلامی ایران را به دویاره کرده، ذکر شده بود که ایران با تهاجم نظامی (تجاوز سبعانه) در سه روز درهم می‌شکند و فرومی‌ریزد و در مطلب دوم که در روزهای اخیر چاپ شده، چنین آمده است که آمریکا از منطقه خارج شده (یا می‌شود) و آینده خاورمیانه بر اساس سه قدرت ایران، ترکیه و اسرائیل اداره خواهد شد. مجری محترم علی‌رغم آنکه پیش‌بینی اکونومیست در مرحله اول نادرست از آب درآمده بود، اما به مطلب دوم با حس درستی پیش‌بینی می‌نگریست و چنین استدلال می‌کرد که آنچه اکونومیست گفته، درست است و ما یکی از قدرت‌های تعیین‌کننده خاورمیانه -و البته با تأکید بر پایداری و قوام- تعیین‌کننده آینده خاورمیانه خواهیم بود.

اینکه چگونه مجری محترم با وجود نادرست‌بودن پیش‌بینی اول اکونومیست، به پیش‌بینی دوم آن اعتماد می‌کند، واقعا جای سؤال است و آیا آن اظهارنظرها صرفا بر اساس تحلیل بی‌طرفانه است یا حسب سیاست‌های جاری آمریکا که در آن نقطه نظر خاص و شیطنت موجود است.

حقیقت آن است که حتی بدبین‌ترین‌هایمان نسبت به آمریکا و اسرائیل به اظهارنظرهای افراد درون آن کشورها اعتماد می‌کنند؛ مثلا می‌گویند حسب اظهارنظر فلان استاد دانشگاهی آمریکا، ایران قدرت چهارم جهان شده است.

آیا فکر نمی‌کنید این نوشته‌ها اولا ممکن است نقش پوست خربزه را برای ما داشته باشند و ثانیا آیا هشدارى به متجاوزان نیست که هرچه زودتر از شر این پدیده خلاص شده و حسب نظر آریل شارون خون آشام، سر مار را به سنگ بکوبید؟

به هر حال، مجری محترم چنین بیان کرد حال ما که در سرنوشت آینده خاورمیانه تعیین‌کننده‌ایم، باید مسیری فشرده را همراه با جنگ و درگیری طی کنیم و در این صورت به شرط مداومت در پایداری و مقاومت، پیروز خواهیم شد.

منهای صغرا و کبراهای مجله اکونومیست و اعتماد مجری محترم به پیش‌بینی‌های این نشریه، نتیجه‌گیری ایشان می‌تواند صحت بالایی داشته باشد؛ یعنی آنچه در پیش داریم، یک مبارزه مستمر همراه با مقاطعی از جنگ و درگیری است که شرط اول آن، ایمان به راه و پایداری و البته بسیج عده و غده‌مان برای ادامه راه مقاومت و مبارزه با استکیار است.

اما ببینیم آیا چنین هستیم و تاکنون چنین بوده‌ایم و آیا مسائل کشور به همراه سیاست خارجی را به صورت تنگاتنگ و به‌هم‌مرتب می‌دانیم یا آنکه نگاه موازنه‌یکی به مسائل کشور داریم و می‌گوییم هر چیزی به جای خویش نینکواست. مثلا کم‌آبی داریم و اسراف می‌کنیم، جنگ داریم ولی واردات لوکس می‌کنیم، ارز نداریم ولی ولخرجی می‌کنیم، روستاهای ما در معرض تخریب است ولی لوکس‌ترین برج‌ها و ویلاها را می‌سازیم، توسعه نداریم و پسرقت داریم اما می‌خواهیم معیشت مردم بهتر شود، خیل شهیدان را داریم ولی هوای مرفه‌بان بی‌درد را داریم، تورم داریم ولی خلق پول می‌کنیم و خلاصه آنکه جنگ بی‌پایان داریم و با حضور آمریکای امپریالیسم و اسرائیل توسعه‌طلب خون‌خوار، سیستم داخلی‌مان بر اساس هرج‌ومرج و شلختگی ادامه دارد.

مجری محترم می‌گوید جنگ ادامه دارد و مبارزه فشرده داریم، اما نمی‌گوید توان کشور چگونه باید سازماندهی شود تا هم مردم کمتر آسیب ببینند و هم شریان‌های کشور از هم گسیخته نشود. ظاهرا همه کسانی که به جنگ فکر می‌کنند، نیم‌نگاهی به صلح و همزیستی مسالمت‌آمیز با دشمنان دارند و آنها که در میادین و فضای مجازی به روحانی، ظرفی، خاتمی و پزشکیان دشنام می‌دهند، باید بدانند که اینها تنها نیستند و سایرین هم به زبان شعار جنگ می‌دهند و در دل آرزوی حرف‌های این بزرگواران را می‌کنند؛ و الا سازماندهی کشور را بر اساس یک جنگ طولانی، مستمر و مستهلک‌شونده قرار نمی‌دانند. پاسخ پزشکشان به پرسش خبرنگار آمریکایی که آیا با ملاقات موافق هستید؟ کلاما درست است. که هدف از ملاقات چیست؟

پنجشنبه ۹ مهر ۱۴۰۵
۱۹ ربیع‌الثانی ۱۴۴۸
۱ اکتبر ۲۰۲۶
سال بیست‌وسوم
شماره ۵۴۸۹
۴۰ هزار تومان
۸ صفحه

ادامه رایزنی‌ها و میانجیگری‌ها میان ایران و آمریکا در فضایی شکننده

مذاکره در برزخ

موسی موحّد: مذاکرات غیرمستقیم ایران و آمریکا در حالی وارد مرحله‌ای تازه شده که رایزنی‌های فشرده میان تهران، واشینگتن و میانجیگران منطقه‌ای ادامه دارد، اما هم‌زمان نشانه‌های روشنی از عبور دو طرف از شکاف‌های اساسی و رسیدن به نقطه‌ای مشترک دیده نمی‌شود. همین دوگانگی، فضای کنونی را بیش از آنکه به سمت یک توافق قطعی سوق دهد، در وضعیتی مبهم و شکننده نگه داشته است. نگران‌کننده‌تر آن است که در کنار تداوم مسیر دیپلماسی، نشانه‌ها و ارزیابی‌هایی درباره احتمال تشدید دوباره تنش نظامی نیز مطرح شده است و همین وضعیت برخی ناظران را به مقایسه شرایط امروز با مقطع پیش از جنگ ۴۰روزه در بهمن ۱۴۰۴ واداشته است. در آن مقطع هم مذاکرات در جریان بود، اما در نهایت نتوانست مانع ورود مناسبات به مسیر نظامی شود. البته مقایسه این دو برهه، به‌تنهایی نمی‌تواند وقوع سناریویی مشابه را اثبات کند، ولی می‌تواند هشدارى جدی درباره شکنندگی هم‌زمانی «مذاکره و تهدید» باشد. در چنین شرایطی، شاید بیش از هر زمان دیگری باید میان «امیدواری»

گزارش تیریک را در صفحه ۲ بخوانید

فاینانس؛ یک پروژه در بحبوحه جنگ بعد از ۲۰ سال، ایران LNG دوباره احیا می‌شود

صفحه ۳

یادداشت

انتخابات، ساعت پایان جنگ نیست

میان‌دوره‌ای آمریکا و آینده جنگ و صلح با ایران

امیراحمدشیشه‌گر

آمریکا فقط کاخ سفید نیست

یکی از خطاهای متداول در تحلیل سیاست خارجی آمریکا این است که «آمریکا» را بازنگری بکارچه تصور کنیم و سپس بگوئیم آینده سیاست آن را از سخنان رئیس‌جمهور استخراج کنیم. اما ساختار سیاسی آمریکا دقیقا برای توزیع قدرت طراحی شده است. رئیس‌جمهور فرمانده کل نیروهای مسلح است، اما کنگره نیز اختیار اعلام جنگ، تصویب بودجه، قانون‌گذاری درباره نیروهای مسلح و نظارت بر استفاده از قدرت نظامی را در اختیار دارد. حدود اختیارات رئیس‌جمهور و کنگره در آغاز و ادامه مخاصمات نظامی از مناقشه‌برانگیزترین حوزه‌های حقوق اساسی آمریکا بوده است. «قانون اختیارات جنگی» مصوب ۱۹۷۳ نیز اساسا در پاسخ به همین مسئله شکل گرفت و کوشید سازوکاری برای مشارکت و نظارت کنگره بر ورود آمریکا به مخاصمات نظامی ایجاد کند. این موضوع اکنون دیگر بحثی نظری در

یادداشت

خداحافظی با بازآفرینی شهری؟

ترانه‌بیدا

معمار و شهرساز

به‌تازگی تعداد اخبار حیرت‌آور شهری زیاد شده است. از ساختن شهر زیرزمینی برای تجارت و پناهگاه و پارکینگ و احداث مدارس به کمک شهرداری و دولت در ۱۰ پارک شهری تهران، تا تخریب ساختمان‌های زیبای تهران قدیم به استناد اینکه مالکیت، مقدس است و با خود حقوق مکتسبه می‌آورد و... و احکامش را دیوان عدالت اداری با تکیه بر قوانین نخب‌نمای به‌روزنشده، در تهران خاطره‌انگیز صادر می‌کند. به‌زودی دیگر چهره شهرمان را نخواهیم شناخت، اما خبر این هفته به تخریب شهر تهران مربوط نبود بلکه به تغییرات تشکیلات دولتی باز می‌گشت: ادغام شرکت بازآفرینی شهری در سازمان ملی زمین و مسکن. آقای دکتر عباس آخوندی، وزیر سابق راه و شهرسازی، خبرش را با یادداشتی پرافسوس در صفحه اینستاگرامش گذاشت و دوستان هم‌جا حاشیه‌نویسی کردند. آخوندی نوشت: مشاهده ادغام شرکت بازآفرینی شهری در سازمان ملی زمین و مسکن آه از نهادم برآورد. این به معنی خاموشی صدای کارشناسی در این وزارتخانه، کالایی‌شدن شهر و عدم درک شهر به‌منابه سازمان اجتماعی است. اگر سازمان ملی زمین و مسکن خزانه‌دار دولت در امر اراضی شهری بود که طمع‌های فراوان زورمندان متوجه تسلط بر آن بود و هست، شرکت بازآفرینی شهری محوری‌ترین مأموریت انسانی وزارتخانه را برعهده داشت. پرواضح است که مأموریت بازآفرینی در سازمان ملی زمین و مسکن رنگ خواهد باخت و به حاشیه رانده خواهد شد. این مصوبه نشان از عدم درک ابتدایی از... امر حکمروایی شهری و (قبول) غلبه کالا بر انسان است و بدین‌سان ۳۰ سال تلاش و زحمت اندیشه‌ورزان شهرسازی در کنار سیاست‌گذاران شهری و مدیران اجرایی و... به دلیل بی‌دانشی و ناآگاهی بر باد رفت، تا کی آب رفته به جوی بازگردد. خیلی‌ها با این لحن همراه شدند. علیرضا البلقی معمار نوشت: «دوران رویکرد کیفی به شهر و شهروند به سر آمده. چوب حراج به همه چیز زده‌اند! اگر شرکت بازآفرینی شهری را منحل می‌کردند بهتر از این ادغام بود. بنده ۱۷ سال در مسئولیت‌های مختلف در این کار بودم و سال‌ها شاهد بهره‌گیری از نخبان و اندیشمندان حوزه معماری و شهرسازی با محوریت ارتقای کیفیت زندگی شهری

روزنامه

دبیرستانی‌ها علیه کلاس‌های شلوغ به خیابان آمدند

شورش دانش‌آموزان در فرانسه

این گزارش را در صفحه ۴ بخوانید.عکس: Gettyimages

پزشکیان: تمام تلاش‌مان را برای به سرانجام رساندن تفاهم‌نامه اسلام‌آباد به کار می‌بریم

برگزیده‌ها

محدودیت‌های فناوریانه در مسیر ارمنستان برای گسست از روس‌انتم

اتم در بلوک شرق جدید

بررسی دو شکست پیاپی تیم ملی ایران نگرانی‌ها را بیش از جام ملت‌ها افزایش داده است

ترک‌های عمیق بر دیوار قلعه

نقدی بر تفکیک میان قضاوت و ثبت اظهارات

قاضی نباید صورت جلسه بنویسد؟

گزارش «شرق» از کمبود امکاناتی که مسیر آموزش فراگیر دانش‌آموزان با نیازهای ویژه را دشوار کرده است

آموزش پشت دیوارهای «استثناء»

نقد و یادداشتی بر کتاب «در راه آموختن»

راه توسعه راهی بدون میان‌بر

حادثه عجیب در پرواز دوی-تل‌آویو

یادداشت

از سرمایه انسانی تا قدرت اقتصادی

محسن‌راجی‌اسدآبادی

مدرس دانشگاه و پژوهشگر اقتصاد بخش عمومی

گزارش ۲۰۲۶ شکاف جنسیتی جهانی مجمع جهانی اقتصاد که بیستمین ویرایش این گزارش از سال ۲۰۰۶ است، صرفا گزارشی درباره فاصله زنان و مردان نیست، بلکه می‌توان آن را تصویری از تغییر قواعد توسعه در اقتصاد جهانی دانست. گزارش، وضعیت ۱۴۵ اقتصاد را بررسی کرده و برای ۹۷ اقتصاد، روند ۲۰ساله ارائه می‌کند. شاخص نیز چهار حوزه آموزش، سلامت، مشارکت و فرصت اقتصادی و توانمندسازی سیاسی را می‌سنجد و فاصله نسبی زنان و مردان را اندازه‌گیری می‌کند، نه سطح مطلق رفاه آنان. در سال ۲۰۲۶، ۶۹.۲ درصد از شکاف جنسیتی جهانی بسته شده است. در مجموعه ۹۷ اقتصاد دارای سابقه ۲۰ساله، این رقم از ۶۴.۲ درصد در سال ۲۰۰۶ به ۶۹.۴ درصد در سال ۲۰۲۶ رسیده؛ یعنی طی دو دهه فقط ۵.۲ واحد درصد بهبود حاصل شده است. برون‌یابی نرخ تاریخی نشان می‌دهد اگر همین سرعت ادامه یابد، حدود ۱۲۰ سال برای دستیابی به برابری کامل زمان لازم خواهد بود. این عدد پیش‌بینی قطعی آینده نیست، بلکه نشان‌دهنده کندی تحول موجود است. اما مهم‌تر از رقم کلی، تغییر محل اصلی شکاف است. جهان در آموزش ۹۶.۲ درصد و در سلامت و بقا ۹۶.۹ درصد شکاف را بسته است، در حالی که این رقم در مشارکت و فرصت اقتصادی ۶۱.۷ درصد و در توانمندسازی سیاسی فقط ۲۲.۱ درصد است.

همکار گرامی سرکار خانم بتسابه سلیمان‌زاده

مصیبت وارده را خدمت شما و خانواده گرامی

تسلیت عرض می‌کنیم. از خداوند متعال برای آن مرحوم

علو درجات و برای بازماندگان صبر و اجر آرزومندیم.

روزنامه شرق

ادامه‌در صفحه ۴